

Louise Fein

AZ
ELREJTETT
GYERMEK

Louise Fein

AZ
ELREJTETT
GYERMEK

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Louise Fein: *The Hidden Child*
First published in the UK in 2021 by Head of Zeus Ltd.

FORDÍTOTTA
Mester Yvonne

SZERKESZTETTE
Kalocsai Judit

BORÍTÓTERV
Wastie-Batonai Marietta

ISBN 978-963-544-670-4

Minden jog fenntartva

© Louise Fein 2021
© Kossuth Kiadó 2023
© Hungarian translation Mester Yvonne 2023
Borítóképek © 123RF

Millie-nek, Joshnak és Lottie-nak

„A tanult ember egy semmittevő, aki tanulással
üti agyon az időt. Hamis tudásának birtokában
veszélyesebb lehet, mint az, aki tudatlan.”

GEORGE BERNARD SHAW

A szerző személyes tapasztalatból merített könyve megírása-
kor, minthogy egy epilepsziás gyermeket nevel. Bele sem mer
gondolni, mi lett volna, ha száz évvel korábban születik, egy
olyan korban, amelyet áltudományok, idegengyűlölet, előíté-
letek és félelem jellemzett. Bízunk benne, hogy regényével sike-
rül rávilágítunk azokra a magatartásformákra és stigmákra,
amelyek még mindig befolyással vannak társadalmunkra és
nyelvünkre.

I. RÉSZ

1928. július

1

ELEANOR

Mabel szorosan fogja Eleanor karját, amint sebesen gurulnak a vidéki úton, és Dilly patája rúgja a port a tikkasztó júliusi hőségben. Az út mentén sorfalat álló fák ágai akár egy katedrális boltívei hajolnak fölénk, kellemes zöld lombkoronát alkotva. Árnycuk hűsíti a kis bricska utasait a vad délutáni napsütésben.

– Gyorsabban! – kiáltja kacagva Mabel, és közben csillogó szemmel az anyjára néz. – Hajtsd gyorsabban Dillyt! – mondja; hátratekint az útra, és felszabadultan nevet, miközben a szél a loknijaival játszik, melyek szinte áttetszőek, amint a napsugár elkapja egyiket-másikat. Kis hátsója fel-alá pattog az ülésen az anyja mellett.

Eleanor szorosabbra veszi a gyeplőt. A bőr megcsikordul, s az állat enyhe verítékszagot áraszt. A póni túl sebesen halad a forrósághoz képest. Ráadásul bőven van még idejük, hogy odaérjenek a 4:25-ös londoni vonat elé.

– Dilly nem mehet ennél gyorsabban, Mabel – feleli Eleanor. – Túl meleg van. Ráadásul nem is olyan fiatal már, szóval ez nem szép dolog vele szemben.

A pej póni oldalszőrét sötétebbre festi az izzadság, de tartja az iramot, és alkalmazkodik a tempóhoz, amit Eleanor diktál;

hegyes füllel és emelt fővel igyekszik előre, mintha ő is éppoly izgatott volna Rose érkezése miatt, mint Eleanor. Eleanort elönti a boldogság érzése, amint belegondol, mit szól majd húga a hírhez, amit Edwarddal sem osztott még meg.

Mabel duzzogva elengedi Eleanor karját.

– Miért, hány éves Dilly?

– Olyan harminc lehet.

– Ilyen öreg?

– A póniknál középkorúnak számít.

– És te hány éves vagy, mama?

Eleanor felnevet.

– Sose kérdezz rá egy hölgy életkorára, Mabel. – Lehajol, és csókot nyom kislánya feje búbjára. – De neked azért elárulom, feltéve, ha tudsz titkot tartani – teszi hozzá, majd szigorúságot mímelve száájához emeli az ujját.

Mabel ünnepélyesen bólint.

– Huszonhét éves vagyok. Pontosabban már majdnem huszonnyolc – teszi hozzá meglepetten. Hogy szállhattak így el felette az évek? Pedig mintha csak tegnap töltötte volna be a húszat, legalábbis úgy érzi. És vajon miért hangzik a huszonnyolc sokkal többnek a huszonhétnél? Sarkamban a harminc, gondolja, nyomasztó érzéssel. Vajon egy harmincas nő már öregnek számít? Egy hasonló korú férfiről azt mondják, előtte az élet, de ha nőről van szó...

Mabel felszisszen mellette.

– Hú, az nagyon sok! Akkor te is nemsokára meghalsz, mint Patch? Te nem halsz meg, ugye, mama?!

– Uramatyám, dehogyis! Az emberek sokkal tovább élnek, mint a kutyák vagy a pónik, szívem. Embernek én még nagyon fiatal vagyok!

Mabel szemmel láthatóan megkönnyebbül.

– Rose néni is huszonhét éves?

– Rose néni még csak tizennyolc éves, nemsokára tizenkilenc – feleli Eleanor –, és most, hogy immár egy tanult, világot látott, jó modorú ifjú hölgy vált belőle, apukád örömmel találna neki egy kedves, gazdag férjet – mondja, majd az ajkába harap. Túlságosan is látványosan. Az efféle dolgokat Mabel aztán előszeretettel adja tovább, többnyire épp annak, akinek nem kellene. Mabelre pillant, aki határozottan az utat figyeli. A kislány tökéletesen nyugodt; feltehetően hasonló, életkorokkal kapcsolatos kérdések kavarnak négyéves fejében. Csinos a krémszínű, vasárnapi kimenőruhájában, amelyet sárga és rózsaszín virágok díszítenek. Már korábban megbeszéltek, hogy ebben fogadja majd Rose nénit az állomáson.

Mabel egyszeriben Eleanorra pillant. Valami sötétség bujkál a kislány szemében. Már korábban is észlelte párszor. Alig érzékelhető valami; talán csak a képzelete szüleménye. Aztán egy szempillantás alatt eltűnik, és Mabel ábrázata felderül.

– Nem éneklünk valamit? – kérdezi mosolyogva.

– Remek ötlet! – helyesel Eleanor.

– És mit énekeljünk, mama?

– Lássuk csak...

Eleanor mély levegőt vesz, majd Dilly patakopogásának ritmusára énekelni és ringatózni kezd. Csakhamar Mabel is csatlakozik hozzá, s dalolni és ringatózni kezd.

Ó, drágám, mi lehet a baj?

Jaj, drágám, mi lehet a baj?

Ó, drágám, mi lehet a baj?

Johnny oly rég elment már a vásárba.

*Megígérte, hogy hoz nekem kék szalagot.
Megígérte, hogy hoz nekem egy köteg kék szalagot.
Megígérte, hogy hoz nekem egy köteg kék szalagot.
Hogy a szép barna hajamba kössem...*

Eleanor nem emlékszik pontosan a szövegre és a szavak sorrendjére, úgyhogy rögtönöz. Mabelt sem igen zavarja a dolog, úgyhogy boldogan csatlakozik hozzá, és magas hangon kíséri az anyját, kissé dallamtalanul. Dilly előre-hátra rángatja a fülét.

*Megígérte, hogy hoz egy ropogós, zöld almát.
Megígérte, hogy hoz egy ropogós, zöld almát.
Megígérte, hogy hoz egy ropogós, zöld almát.
Hogy leüljek, és szépen megegyem...*

A fák eltűnnek, és az út a szántóföld mellett halad tovább. Egy csorda lomha mozgású, bozontos Galloway marha és a borjaik az árok mentén, az útszélen legelésznek; farkukat lóbálják, amely bolyhos oldalukat csapkodja, miközben a hosszú fű alacsony, fehér csíkos hasukat súrolja. Lehajtott fejjel bóklásznak, ami nem csoda, hiszen ebben a melegben képtelenség emelt fővel járni. Szúnyograjok keringenek a levegőben, és Eleanor elhessegeti őket. A délutáni forró párában csillog előttük az út. Eleanor a távolban, a szántóföldön túl, a fák lombja felett megpillantja a templomtornyot.

– Mindjárt ott vagyunk – szól Mabelhöz, aki még mindig dudorászik magában, „Jaj, drágám, mi lehet a baj?”; ugyanazokat a szavakat, újra meg újra, kis szünetekkel, mielőtt újra kezdené.

A szántóföldet elhagyva bekanyarodnak, és feltárul a szemük előtt az állomás, és vele szemben a *Fogadó a Fehér Szarvasbikához*. Távolabb, a dombtetőn és a látómezejükön túl fekszik Mayfield, az ízig-vérig angol falu, festői zöld mezőkkel, krikettpályával, kacsausztatóval és májusfával. A favázás műemlék épületek – melyek közül néhány a Tudor-korból származik – körülölelik a sok zöldet, és maga a falu a szépséges Surrey-hegyek közt fészkel.

Eleanor megrántja a gyeplőt, mire Dilly engedelmesen lépre vált. Jó tíz perccel korábban érkeznek.

Megálljt parancsol a póninak, mire a bricska imbolyogva lefékez. Lelép a kocsiról, majd a gyeplőnél fogva a fogadó mellé vezeti Dillyt, ahol az állat mohón inni kezd, és hangosan szívja be a vizet, a fémszablával a szájában. Majd Eleanor vállára teszi a fejét, mire ő majdnem elveszíti az egyensúlyát.

– Mi az, talán viszket valamid? – kérdi a pónitól, mire Dilly prüszköl egyet, Mabel pedig felnevet. – Hé, öreglány! – szól a pónihoz Eleanor, majd megpaskolja, és egy hatalmas bükkfa árnyékába vezeti, a fogadóépület mellett. Dilly lehajtja a fejét, és pihenteti az egyik hátsó lábát.

Eleanor leemeli Mabelt a bricskáról, aki rögvest kinyújtóztatja a lábát. Míg a vonatot várják, a kislányt nézi, amint felfedez egy-egy bogarat és színes követ, s közben magában csa-csog. Egyszer-kétszer elhallgat, ilyenkor mintha eszébe jutna valami. Majd pár másodperc múlva folytatja felfedezőújtját.

– Jó napot, Mrs. Hamilton – köszön oda Ted, a postás, az út túloldaláról. A kezével is int, miközben az állomás melletti postaládához kanyarodik. – Jó meleg van ma – teszi hozzá, és előveszi a kulcsosmot a zsebéből.

– Az biztos – feleli Eleanor, és kesztyűs kezével végigsimít a homlokán, tréfásan utalva rá, hogy ő is mindjárt elolvad.

A postaláda ajtaja nyikorogva nyílik, majd Ted feje eltűnik mögötte, hogy kivegye belőle a leveleket, és a táskájába pakolja őket.

Eleanor kényelmesen figyeli, s közben áthatja a húga érkezése feletti kellemes, várakozásteli izgalom. Mennyire hiányzott neki! Rose az egyetlen, aki Eleanornak megmaradt a gyerekkorából, és megszállottan maga mellett és biztonságban akarta tudni őt. Talán, mert egyik fiútestvérük sem tért vissza a háborúból, és a szüleik tragikus halálát követően Eleanort természetes félelemérzet gyötörte, ha a húga nem volt a közelében. Óriási erőfeszítést igényelt a részéről, hogy olyan hosszú időre elengedje őt Párizsba. Amíg meg nem ismerte Edwardot, csak ők ketten voltak, szemben a világgal.

Edward igazán jó Rose-hoz. Drága Edward, mekkora terhet is jelenthettek ők neki! Azzal, hogy elvette Eleanort, jóval többet vállalt magára egy feleségnél. Most pedig Rose-nak kellett férjet találni, hogy levegyék a felelősséget Edward válláról, aki két nőről is gondoskodik, ráadásul gyarapodik a család... Hasára teszi a kezét, majd tekintetét ismét Mabelre veti, aki egy fa alatt guggol, és ágakat gyűjt. Elképzei a húgát egy jóképű fiatalember oldalán, és egyszerűen örült hiányérzet vesz rajta erőt.

Megrázza a fejét. Nem sajátíthatja ki Rose-t magának. A húgának is joga van egy saját, boldog családhoz. Egy pillanatra belegondol, hogyan alakult volna az élete Edward nélkül, és egy kicsit kellemetlenül érzi magát.

Az Edwarddal való első találkozása mélyen belevésődött Eleanor fejébe. Tisztán él benne az emlék, és már a pusztá felidézésétől is eláll a lélegzete; akárcsak akkor, amikor először megakadt rajta a szeme, nyolc évvel ezelőtt, 1920-ban. Feszés uniformisa kihangsúlyozta széles vállát, a mellkasán kitüntete-

tések sorakoztak. Elég volt egy gyors pillantást vetnie rá; nyomban felismerte a katonai keresztet, amelyet példás bátorságért ítéltek oda neki. Az írógép mögül csodálta magas alakját, amint a Hadügyi Hivatalban a dandártábornok szobája előtt helyet foglalt egy széken, és azon töprengett, vajon miféle nemes tettet hajtott végre. Az elbűvölő szempár, amely az ő szemébe nézett; csak egy kicsit tovább, mint egy kapitánytól illendő volt, aki épp a leszerelése ügyében szándékozott intézkedni. Még ma is emlékszik, milyen hatással volt rá; hogy elöntötte a forróság, és összefolytak a betűk a szeme előtt, amelyeket a papírra gépelt. Még most is érzi a lágy tavaszi szellő illatát, amely a nyitott ablakon át beszökött, és a bőrét simogatta; még most is fülében cseng a forgalom zaja odalent, a Horse Guards Avenue-n; még most is érzi a tekintete égető erejét, amint kipirult orcájára veti sugarát, miközben ő mindhiába igyekezett a munkájára koncentrálni. Szeme sarkából figyelte, amint a férfi a felső zsebéből elővesz egy tollat és egy jegyzetfüzetet, majd gondolataiba mélyedve, összeráncolt homlokkal jegyzetelni kezd. Eleanornak közben azon járt az esze, vajon épp verset ír, vagy azt próbálja összeszedni, amit a dandártábornoknak mondani készül.

– „Megígérte, hogy hoz egy ropogós, zöld almát” – zendít rá Mabel, és Eleanorra néz. – Így van ez a dal, mami?

– Igen, drágám – feleli Eleanor, de eközben másutt jár az esze.

Amikor Edward eltűnt a dandárparancsnok ajtaja mögött, Eleanor érezte, hogy erősen dobog a szíve, apró verítékcseppek gyöngyöznek a bőrén, és alig kap levegőt. A tudat, hogy hamarosan visszajön, olyannyira ránehezedett a lelkére, hogy kínjában a hajában turkált, a blúzát simítgatta, és az arcbőrét csipkedte. Mintha órák teltek volna el, mire újra megjelent.

Nevetséges az egész, gondolta. Hiszen ő csak egy fiatal, egyszerű lány, egy titkárnő; a férfi pedig katonaember, ráadásul jóval idősebb nála. Mennyi lehet – harminc, harmincöt talán...? Ő pedig még csak tizenkilenc éves! – suhant át az agyán. Ráadásul szinte nyomorogtak, most, hogy ő meg Rose egymaguk voltak a világban. Valaki, aki ilyen okos és magabiztos, ilyen bátor és jóképű, sosem érdeklődne egy magafajta lány iránt, gondolta.

Aztán újból feltűnt a férfi, a dandárparancsnok pedig kezét rázott vele, és így szólt hozzá: „Sok szerencsét kívánok az életben!”, és olyan erősen megszorította Edward kezét, hogy beleremegett a bajsza. Tartalékos tiszttalálgatott Eleanor. Időszakosan szolgált a háborúban, most pedig engedélyt kapott, hogy visszatérjen a szakmájához. De vajon mihez? – tanakodott Eleanor, és óhatatlanul rajta felejtette a szemét, amint a szobát elhagyta. Mielőtt felvette volna a sapkáját, megfordult, és elmosolyodott. Szívmelengető és elbűvölő volt a mosolya. Amint elhaladt az asztala mellett, egy összehajtogatott papírt csúsztatott az írógépe alá. A dolog elkerülte a dandártábornok figyelmét, akinek lekötötte a gondolatait a sok száz férfi, aki az elkövetkező napokban leszerelni készült.

A Café Bruben leszek, a Whitehall-palota sarkán, délután hat órakor. Nem volna kedve meginni velem egy teát? Biztosíthatom róla, hogy a meghívás kizárólag szakmai jellegű. Szolgálatára, Edward Hamilton.

Miután Eleanor elolvasta az üzenetet, még hevesebben zakatolt a szíve.

Csörögnek a kulcsok, amint Ted visszazárja a postaládát; a púpos zsák a kerékpárkormány két markolata között nyugszik. Ismét Eleanor felé fordul, és már emeli is a kezét, hogy búcsúzzon, ám hirtelen átsiklik tekintete a nő válla felett, és

felkiált. Elengedi a kormányt, a kerékpár felborul, a levelek kiömlenek a zsákból. Tágra nyílt szemmel, nyitott szájjal mutat a fa alá.

Eleanor zavartan megfordul.

Mabel a szanaszét heverő ágak között ül a poros földön, elfordított fejjel, a semmibe révedő tekintettel. Álla fel-alá rándul, keze rángatózik.

Eleanornek szinte földre gyökerezik a lába a réműlettől. A lánya olyan, mintha már nem ezen a földön volna; édes arc kifejezése helyét eltorzult vonások vették át. Elsőként Ted mozdul; lassan, kitért karral indul a kislány felé.

– Mi van vele? – kérdezi a postás. – Mi lehet ez...?

Ted szavai hallatán Eleanor odarohan Mabelhöz.

– Mabel! – kiáltja, és a karjába veszi. A kislány nem reagál.

– Mabel! – kiáltja ismét Eleanor kétségbeesetten. Mi lehet vele?! Olyan, mintha nem volna ott; mintha egy idegen lény költözött volna a testébe. Eleanor feje hangosan zúg, a pániktól kiszárad a torka, és paskolni kezdi Mabel arcát. Egyre keményebben. Nem tudja, mit csináljon, hogy eltüntesse azt az ördögi grimaszt és túlvilági tekintetet Mabel arcáról.

– Elmenjek az orvosért? – kérdi Ted, és Eleanor vállára teszi a kezét.

Aztán Mabel arca egyszeriben ismét a régi. Eleanorra néz, de ködös a tekintete. Eleanor szíve hevesen ver, és akadozik a lélegzete. Szinte imbolyog alatta a talaj.

– Semmi baj – suttogja Mabel fülébe. – Semmi baj – ismétli, aztán lesöpri a port kislánya hajáról és ruhájáról.

– Mrs. Hamilton... – szól hozzá Ted, mire Eleanor felnéz az aggódo férfiról. – Azt kérdem, elmenjek-e az orvosért...

Eleanor most újra Mabelre pillant, aki szopni kezdi az ujját.

– Ne – feleli Eleanor, bár maga sem tudná megindokolni, miért. – Most már jól van – feleli. – Fogalmam sincs, mi történt. Csak...

– Hahó...! Eleanor!

Megérkezett Rose.

Eleanor felugrik, és megpillantja a kishúgát, aki széles mosollyal, szalmakalapban, kipirult orcával és gyönyörűen közeledik feléjük az állomás felől, az emelkedőn. Tökéletes látvány; egyik kezében a csomagja, a másikkal integet.

Mabel fészkelődik Eleanor karjában, és Rose-ra mutat.

Eleanor visszanéz Tedre.

– Nem szükséges. Mabel már jól van. Sokáig fent volt tegnap este, és nagyon fáradt. Biztos csak erről van szó. Tudja, milyenek a gyerekek! Nagyon sajnálom a leveleket... Segítünk összeszedni őket.

– Ne törődjön vele – feleli Ted. – Az a lényeg, hogy a kislány jól van... – mondja bizonytalanul.

– Kérem, ne aggódjon! – mondja Eleanor. – Már kutya baja. Nem kell orvost hívni, semmi szükség rá – hajtogatja. – És kérem, senkinek se szóljon erről...

Ted bólint, majd elindul, hogy felállítsa a biciklijét. Egy fának támasztja, majd nekilát, hogy összeszedje a leveleket.

– Fátylat rá – mondja még, és Eleanorra mosolyog.

Rose ájtjon az utca túloldalára. Az utolsó métereket már futva teszi meg, majd eldobja a táskáját, és egyenesen Eleanor karjába veti magát. Összegabalyodnak-összeölelkeznek, Eleanor beszívja húga virágos illatát és nevetését, majd Mabel is közéjük furakodik. A vonat sípszavára elengedik egymást. Gőzfelhő száll felfelé, s a vonat zakatolva kidöcög az állomásról. Mabel túl nehéz, ezért Eleanor finoman leteszi.

– Ó, Rose...! Istenem, de jó látni téged! Nem hallottam, hogy jön a vonat!

– Téged is, drága Eleanor! Na és hogy van az én kedvenc unokahúgom? – fordul Rose Mabelhöz, és gyengéden megcsipkedti az arcát, mire a kislány szégyenlősen Eleanor szoknyájába fúrja a fejét. – Atyaég, hogy megnőttél! – ámuldozik, majd Tedre néz, aki igyekszik összeszedni a földről a táská tartalmát. – Mi történt? Segítsek?

– Nem, köszönöm, minden rendben – feleli a postás, és közben iparkodik mielőbb bepakolni a leveleket a zsákba. – Csak elbambultam. Örülök, hogy viszontlátom, Miss Carmichael! Mennyi ideje is...?

– Kilenc kerek hónapja! – válaszolja Rose nevetve. – Hihetetlen, nem?

– Isten hozta idehaza! – mondja Ted, miközben az utolsó leveleket is felszedi a földről. – Nos, én megyek a dolgomra.

– Köszönöm a segítségét, Ted – hálálkodik még Eleanor.

– Remélem, minden rendben lesz – feleli Ted, és aggódó pillantást vet Mabelre, amint elhalad mellettük. – Szép napot önöknek!

– Magának is, Ted.

A postás átemeli a lábát a kerékpáron, majd kissé kifelé fordított térdrel – nehogy a zsák ledőljön – elteker.

Eleanor erősen belekapaszkodik a húga karjába.

– Milyen jól nézel ki...! – mondja neki mosolyogva. Rose kissé kigömbölyödött. Valóban úgy fest, mint az egészséges szobra; fényes, világoskék blúza kiemeli ragyogó üdeségét. Edwardnak nem lesz nehéz jó férjet találnia számára, gondolja.

Lehajol Rose csomagjáért, amit a húga a viszontlátás hevében elhajított.

– Na, gyere, menjünk haza – mondja Eleanor. – Remélem, Mrs. Bellamy süttött egy finom Viktória-piskótát, eperdzsem-mel, csak neked és Mabelnek!

A kislány megnyalja a száját, és megpaskolja a pocakját.

– Nyami! – mondja vidáman, és kezdeti félszége máris tovaszállt. – Imádom az eperdzsemet! – kiáltja, és szemmel láthatóan teljesen jól van. Mintha mi sem történt volna. Talán csak képzelgés volt az egész... Ha Ted nincs ott mint szemtanú, talán meg is győzi magát erről.

– Én is imádom az eperdzsemet! – feleli mosolygva Rose az unokahúgának. – Látod? Te meg én ugyanolyanok vagyunk – mondja, mire Mabel kis kezét Rose kesztyűs kezébe csúsztatja. – Olyan jó újra itthon! – tör fel a boldogság Rose-ból, majd felülnek a bricskára: középre ültetik Mabelt, Eleanor pedig Dillyt irányítja, hogy megforduljon, és hazaindulhassanak Brook Endbe.

– Nagy változás lesz ismét a békés, öreg Angliában a sok utazás után – mondja Eleanor Rose-nak.

– Persze, de már hiányzott. Akárcsak te, drága Ellie. Korábban sosem voltunk még pár hétnél tovább távol egymástól – mondja mosolygva. – Na de Párizs is gyönyörű... Olyan nagyvonalú gesztus volt Edwardtól, hogy odautazhattam...

– És megtörtént a csoda? – kérdezi Eleanor incselkedve. – Sikkes párizsi lány lett belőled? Edward biztos látni akarja majd, hogy megtérült-e a befektetése.

– Majd ő megítéli – feleli Rose nevetve.

Dilly galoppozni kezd, és Eleanor Rose profilját nézi. Valóban, csak úgy ragyog... A párizsi hónapok és az olaszországi utazás szemmel láthatóan jót tett neki.

Meghitt hallgatásba burkolózva haladnak előre; Dilly patkókopogása ütemes aláfestésként hat. Az állat puha szőre vilá-

gosan csillog, amint napfény éri. Elnyúlt árnyát húzza maga után, miközben a nap egyre lejjebb ereszkedik.

Rose-zal az oldalán csak úgy forr szívében a titok, ami bugyborékolva kikíváncozik belőle. Nem bírja tovább magában tartani. Van ebben valami csodálatos, hogy a hűgával oszthatja meg először, gondolja.

– Rose – súgja Mabel feje fölött –, mondani szeretnék valamit.

Rose szeme kikerekedik.

– Á... tényleg...? De minden rendben van, ugye? Jól vagy? – kérdezi, s az aggodalom ráncokat von a homlokára. Három elveszített baba után nem meglepő, hogy óvatos.

Eleanor szeme megtelik könnyekkel, amint visszatér a mosoly az arcára.

– A harmadik hónapban vagyok. Az orvos ezúttal bizakodó. De akkor is félek. Edwardnak sem szóltam még. Babonából.

Rose átnyúl Mabel felett, és kezét a nővére vállára teszi.

– Ha az orvos szerint minden rendben lesz, akkor ne izgulj. Hát ez nagyszerű! Eddig két-két és fél hónap volt a maximum.

– Igen, tudom. De... akkor sem vagyok képes megnyugodni.

– Ez természetes – feleli Rose – és érthető. De azért vigyázz magadra. Kerülnöd kell a stresszt – teszi hozzá, és figyelmeztető gesztussal felemeli az ujját.

– Igyekszem.

– Az mit jelent, mama? Mi az a stressz?

Mabel sóvár tekintettel néz rá, reménykedve, hogy ő is bekapcsolódhat a felnőttek beszélgetésébe.

– Azt jelenti, hogy a mamának nem szabad idegeskednie és túlhajszoznia magát.

– Miért nem?

– Később megbeszéljük – mondja Eleanor Rose-nak, majd Mabelre pillant. – Csak hogy nem jó, ha fáradt vagyok, vagy ha fáj a fejem.

– Nekem is fáj a fejem – mondja Mabel.

– Mi történt, mielőtt megérkeztem? – kérdezi Rose, pusztán azzal a szándékkal, hogy témát váltson. – Amikor Ted azt mondta, reméli, hogy minden rendben lesz.

– Ah – sóhajt fel Eleanor, és úgy érzi, egyszerűen elszáll a jókedve, és leereszt, akár egy luftballon. – Csak annyi, hogy Mabel... – kezd bele a mondandójába, majd elhallgat. Nem tudja, hogyan írja le, ami történt. – Á, semmi... – böki ki végül, és a lányára néz. Semmi jele, hogy rosszul lenne. – Minden rendben.

Ám amint Eleanor áthajtja Dillyt a kapu kőoszlopain, majd rátérnek a kocsióútra, szemben a szép Brook End homlokzatával, a ragyogás eltűnik, és valamiféle furcsa, nyomasztó érzés vesz rajta erőt, és akár egy kellemetlen felhő, beárnyékolja a hangulatát.

2

EDWARD

A levegő szinte ragad, amikor Edward leszáll a késve befutó 18:40-es vonatról a mayfieldi állomáson. Amint a kocsí felé halad, amely már várja, megfordul a fejében, hogy biztos vihar lesz. Többnyire hűvös van a Surrey-hegyek mélyzöld környezetében; távol a londoni hőségától, füsttől, mocsoktól és felfordulástól. Vidéken az ember levegőt kap.

Aznap este azonban Edward inge a hátához tapad, és izzadság csorog a halántékán és a hónalján. Lekapja a zakóját, és a karjára lógatja.

Wilson integet a közeledő Edwardnak. A Sunbeam motorháztetejére támaszkodva cigarettázik, és Edward majd elolvad a gyönyörűségtől az új ajtója láttán. Krémszínű fényezése csillog-villog, fekete díszítőelemei és belső tere praktikus és modern. A hétvégén kipróbálja; elmennek autókázni, csak ő és Eleanor. Azon kapja magát, hogy mosolyog, miközben maga elé képzelettel a jelenetet: a szél simogatja az arcukat; Eleanor haját fújja a szellő a kalap alatt, amelyet fél kézzel meg kell tartania, nehogy lesodorja a fejről a szél; az emberek bámulják őket.

– Jó napot, uram – üdvözlí Wilson; gyorsan eldobja a cigarettáját, és két ujjal felteszi a sofőrsapkáját, majd kinyitja az ajtót, és mindketten beülnek a plüsshuzatos autóba.

Wilson beindítja a motort, amely berregve működésbe lép.

– Kellemes hete volt, uram? – kérdezi derűsen Wilson, miközben tapasztalt mozdulatokkal kimanőverezik az állomásról. Edwardnak sokat kell gyakorolnia majd a vezetését. Wilsonnak olyan szépen engedelmeskedik... Edward keze alatt még határozottan rakoncátlanul viselkedik. Elég csúnya hangokat hallat, amikor sebességet vált.

– Igen, kifejezetten jól telt a hetem. Sikeres volt – feleli Edward, és kényelmesen hátradől az ülésen, amint rátérnek a hazafelé vezető útra. Kínos csönd következik; Wilson valami magyarázatot várna, vajon miért tartózkodott egy hétig a londoni lakásban. Edward általában igyekszik hét közben is otthon tölteni egy-két napot. – Újabb előadás-sorozatot tartottam – szólal meg végül –, a Queen's Hallban. – Wilson nem mond semmit. – Tudja, a Langham Place-en.

– Természetesen, uram. A koncertteremben.

– Pontosan. Nagy, rendkívül elegáns helyszín.

– Örülök, hogy minden jól ment, uram. A téma is érdekes volt, gondolom.

– Öröklődés és életfolyam.

– Á... Igen tág témakör lehet. És sokan meghallgatták?

– Szerencsére igen. Mindennap telt ház fogadott.

Wilson elmosolyodik.

– Akkor ön már egy igazi híresség, uram – mondja, és Edwardnak megfordul a fejében, hogy Wilson talán gúnyolódik vele.

Ám jobbnak látja elengedni a megjegyzést a füle mellett.

– Főleg hozzám hasonló kutatók voltak jelen, de jöttek mások is. Nemzetközi rendezvény volt. A világ minden tájáról érkeztek szakértők, akik többet szeretnének tudni az eugenika tudományáról: Amerikából, Franciaországból, Skandináviá-

ból és Németországból. Még parlamenti képviselők és miniszterek is megtisztelték a jelenlétükkel.

Valóban nagy sikert – szinte győzelmet – aratott. Nem kevesebb mint öt miniszter foglalt helyet a közönség soraiban, emellett számos prominens úriember és hölgy lelkesen anyagi támogatást ígért, és csatlakozott az Eugenikai Társasághoz.

Edward elhelyezkedett az ülésében, és a tájat nézte az ablakon át; remélte, hogy ez eltántorítja Wilson a további kérdőzködéstől. Ugyan kinek van ínyére udvarias bájcsevejt folytatni a sofőrjével?

– Azt hiszem, rám fér egy nyugodt hétvége. Ma este végre lazíthatok a fárasztó, zsúfolt hét után.

– Természetesen, uram.

Edward kigombolja az ingét a nyakánál.

– Vajon vihar lesz ma este? – kérdi. Az a legjobb, ha témát vált, gondolja. Wilson vidéki ember. Igazi jótét lélek. Garson, a kertész, huszonnégy órával korábban megérzi a vihart. Még Mrs. Bellamy, a szakácsnő is képes megjósolni, eső lesz-e, vagy napsütés, és bölcs tekintettel figyel a rózsaszín tarajos felhőket, vagy hogy a tehenek lefekszenek-e, vagy nyugtalanul járkálnak.

Wilson ügyes sebváltókezeléssel halad egy szűkebb útszakaszon, és a Sunbeam motorja hálásan engedelmeskedik neki.

– Könnyen lehet, uram – mondja kissé hangosabban, hogy elnyomja a motorzúgást. – Egyszer már véget kell érnie ennek az elviselhetetlen melegnek. A földnek is szüksége volna egy jó kis esőre.

– A városban még ennél is rémesebb, nekem elhiheti.

A levegő úgy hat Edward forró bőrére, akár egy nedves kendő.

Hamarosan Brook End kapujához érnek. Az út az állomásról alig két mérföld, és Edward egy örült pillanatban arra gondol, megkéri Wilsont, hajtson tovább; nincs ínyére véget vetni a felszabadító erejű gyerekes örömmek. Másra sem vágyik, csak az új kocsjára, miközben a szellő a haját fésülgeti, és tüdeje megtelik a friss vidéki levegővel.

Brook End hatalmas ház. Nem valamiféle kastély, hanem barátságos, téglából épült, négyszintes villa, és mindössze húszéves. Pompás otthon a felső középosztály egyik tiszteletben álló tagjának, egyre gyarapodó családdal, és még annál is gyorsabban növekvő reputációval, miután komoly szakértő a maga pszichológiai kutatási területén, ráadásul kiváló előadó. Épp neki való az a ház; a modern formák sokkal jobban is illenek egy ilyen tudós elméhez. Edward kétségkívül választhatott volna egy ódon kastélyt is, hatalmas birtokkal, ha ahhoz lett volna kedve. Miután Eleanort eljegyezte, minden tőle telhetőt megtett, hogy a legmegfelelőbb vidéki házat válassza jövőbelijének. A lehető legjobbat szerette volna nyújtani neki, különösen mindazok után, amin Eleanor keresztülment. Pedig jó családból származott; édesapja komoly szakmai háttérrel bírt, bankár volt London belvárosában, és Eleanor jómódban nevelkedett mindaddig, míg a háború valamennyi férfi családtagját el nem ragadta. Ezt követően apadni kezdett a családi vagyon, és úgy Eleanor, mint az édesanyja dolgozni kényszerült.

Öt évvel ezelőtt Edward számos kastélyt megszerezhetett volna jó áron; magánbankárai a Coleroy & Macknél azonban nagy éleslátással nem tanácsolták neki, hogy belevágjon ilyesmibe, mert átlátták az angol gazdaság helyzetét, valamint azt,

milyen tekintélyes adóterhek nehezdednek majd a földbirtokosokra; előrelátásuk beigazolódott.

Az arisztokraták sorra eladogatták az ingatlanjaikat, és igyekeztek bármi másba fektetni a pénzüket. Edward pedig boldog, hogy nem vette magára az adóterheket; arról nem is szólva, hogy az arisztokraták mind igyekeztek megszabadulni a nagy társadalmi és gazdasági nyomástól, amely rájuk nehezedett. Edward büszke rá, hogy nem esett csapdába. Ráadásul rásütötték volna az „újgazdag” vagy – ahogy egyszer Barton Leyton nevezte – a „felkapaszzkodott jöttment” bélyeget. S kasztély ide vagy oda, a felsőbb osztályok tagjai továbbra is finto-rogva néztek volna rá. Bartonnal szemben – aki majd belegebbed az állandó költségekbe, hogy Mayfield Manor rá ne omoljon – Edward szerencsésnek mondhatja magát, miután Brook Endnek igen alacsonyak a fenntartási költségei; ráadásul modern és komfortos, tágas terekkel, valamint gyönyörű környezettel büszkélkedik. És Eleanor is maximálisan elégedett a házzal, legalábbis sosem állította még ennek az ellenkezőjét.

– Jó estét, uram – üdvözlí Alice a kapuból.

– Jó estét, Alice – feleli. A nő gömbölyded arcán lelkes izgatótság tükröződik.

– Mrs. Hamilton elment Miss Carmichaelért az állomásra, még korábban – újságolja. – Olyan csodálatos, hogy ismét itt-hon van a kisasszony, nem igaz? Mindent elmesélt az olaszországi útjáról! Gyönyörű lehetett... Hallania kellene, hogy beszél franciául! Mintha az anyanyelve volna!

– Valóban? És mit mondott?

– Jaj, Istenem, ha én azt tudnám... Tőlem akár azt is mondhatta volna, hogy én vagyok az angol királynő, de akkor is nagyon szépen hangzott!

Edward leereszkedően mosolyog.

– Értem. És merre vannak most a hölgyek?

– Vacsorához öltözködnek, gondolom. Tizenöt percen belül tálalok.

– Remek. Addig gyorsan megmosakszom, és magam is átöltözöm.

Amint felfelé megy a lépcsőn, ráébred, milyen üres is a ház kutyá nélkül. Már egy hónapja, hogy Patch eltávozott. Lassan keresnie kell helyette egy másik kutyát.

– Drágám! – szólítja meg Eleanort, aki kitárt karral áll a lépcső tetején. Az ő gyönyörű felesége.

Az utolsó két fokot egy nagy lépéssel letudja, majd magához húzza Eleanort, és átöleli.

– Annyira hiányoztál! – mondja Edward, és magába szívja felesége gyöngyvirágillatát. Aztán felkapja és megpörgeti, mire Eleanor felsikít, és nevetni kezd.

– Edward! – kiáltja. – Tegyé le!

– Szó sem lehet róla!

– Jaj, elszédülök! Még meglát valaki!

– Hát aztán! – nevet Edward, de azért elengedi a feleségét.

– Siess, mosakodj meg és öltözz át! – sürgeti Eleanor mosolyogva a férjét. – London-szagod van.

– Tényleg? És az milyen?

– Mint egy öreg bakancs – mondja Eleanor nevetve. – Szabadulj meg tőle, és illatosítsd be magad a kölnivel, amit a születésnapodra kaptál tőlem! Az sokat javít majd a helyzeten. – Eleanor csókot dob Edwardnak, aztán lesiet a lépcsőn. – Beszelnem kell Mrs. Bellamyval, mielőtt még elrontja a levest!

Vacsora alatt az első dörgés elnyomja az evőeszközcsörgést és a poharak összekoccanását.

– Vihar lesz? – kérdi Rose, majd hátrafordítja a fejét, és kinéz az ablakon, a sötét kertbe. Majd visszafordul az asztalhoz. – Egyszer egy szörnyű vihart éltünk át Velencében. Úgy szakadt, mintha dézsából öntenék. Biztosra vettük, hogy elmos bennünket a vízözön, ha még azelőtt agyon nem csap a villám, ugyanis a kis *pensione* egy roskatag ház legtetetjén volt... – meséli Rose, majd egy apró falat kenyeret vesz a szájába, és szaporán rágni kezdi, mint egy kisegér. – Az öreg *signore* kénytelen volt kibontani egy üveg Moscadellót, és töltött Madame Martinnak, Clarissának és nekem, hogy megnyugtassa az idegeinket. Hallanotok kellett volna a sikítózásunkat! – idézi fel kacagva az emlékeit.

– Nos – mondja Eleanor –, itt szerencsére biztonságban vagy, és senkinek nem szorul megerősítésre az idegrendszer. – Majd iszik jó pár kortyot a vizespoharából, hogy szavait igazolja.

Rose egy újabb falat kenyeret majszol.

Edwardnak megfordul a fejében, hogy most, miután Rose hazajött, többet időzik majd a dolgozószobájában, hogy azért ne legyen túl sok a női társaságból. Önmagában véve semmi gondja nincs a női társasággal, csak úgy véli, ha felborul az egyensúly, a férfiembernek szüksége van egy saját kis szentélyre. Az Eleanorral kötött frigy sokkal többet jelentett számára, mint egyszerű házasodást, boldogan, önként és dalolva vette el őt. Rose is igazán nagyszerű teremtés; kétségkívül tisztességes házassági ajánlatot kap majd hamarosan.

Egyre közelebről hallatszanak a dörgések, és az eső kopogni kezd az ablakon.

Edward szippant egyet.

– Ha vasárnapra kiderül az ég, piknikezhetnénk egyet a folyóparton. Hogy megünnepeljük Rose visszatértét – javasolja, majd mosolyogva emeli a poharát.

Rose csak úgy sugárzik. Edward szemügyre veszi a lányt, amint leteszi a poharát, majd ajkához emeli a leveseskanalat. Miután befejezte iskolai tanulmányait, szinte könyörgött Eleanornak, hadd utazzon Párizsba, hogy tökéletesítse a nyelvtudását. A francia nyelv tanulásának gondolata a Bloefield leányiskola egyik tanárának fejében fogant meg, aki felhívta Eleanor figyelmét Rose remek nyelvérzékére, és arra, hogy nem szabadna eltékoznia a tehetségét. Rose pedig igen elszánt volt.

Edward iszik egy korty vörösbort.

Vonzó lány, habár egy kicsit túl makacs és magabiztos. Persze Eleanornak a nyomába sem léphet. Az ő felesége után még most is mindenki megfordul, ahányszor csak belép valahová. Míg Eleanor túl sokat aggódik mindenben – legszívesebben a világ minden terhét magára venné –, a hűgát egyfajta *joie de vivre* jellemzi. Ez az élethabzsolási vágy illik szabálytalan vonásaihoz. Az utazás előtt túl vékony volt, most azonban nagyon csinos, és modern, rövid frizurát visel. Párizsban szemmel láthatóan megtanulta, hogy kell *à la mode* megjelenni.

– Te ismered, nem, Edward? – kérdi Rose, mire Edward visszacsöppen a valóságba. – Te is találkozhattál vele, Ellie... – teszi hozzá, Eleanor azonban megrázza a fejét. – Nos, akkor azt ajánlom, ne is tedd! – folytatja Rose. – Tényleg szörnyű! Unalmas, ódivatú... és az ördögbe is, a nők! Nem is értem, egy ilyen felvilágosult nő, mint ő, hogyan írhat könyvet ezekről a szármalmas teremtményekről! Ami pedig a férfiakat illeti, inkább ne is beszéljünk róluk!

– Kiről beszélsz? És milyen könyvre gondolsz? – kérdi Edward.

– *Love's Creation** a címe, a szerzője pedig Marie Carmichael. Már csak az írói álnév miatt is el kellett olvasnom... Érdekes egybeesés, hát nem?

– És kit takar az álnév? – kérdi Edward, és Eleanorhoz fordul segítségért.

Eleanor felsóhajt.

– Marie Stopesot. A regényét, a *Love's Creation* – amelyet amúgy évekig írt – alaposan lefordította a kritika.

– Helyesen tette – közli Rose. – Szerintem, ha legközelebb találkozol vele, győzd meg róla, hogy hagyjon fel a regényírással.

– Aligha engedhetném meg magamnak, Rose. Nem én vagyok a kiadója, csak Edward kutatásai kapcsán talákoztam vele.

– Hát, akkor valaki más megtehetné – morogja Rose.

Eleanor kissé meggorrol Rose-ra.

– Talán a tudományos művek írásához jobban ért. A második könyve jelent meg idén; inkább dicséretet, mint kritikát érdemel. *Enduring Passion*** a címe, és a korábbi művének, a *Married Love*-nak *** a folytatása. Olyan témát érint, amely a házasságát illeti, és...

– Igen, ismerem a témát, Eleanor. Nem épp vacsorához illő dolog. – Edward kényelmetlenül feszeng a székében, annak tudatában, hogy ő az egyetlen hímnemű lény a helyiségben. – És ne felejtse el, mennyi jó dolgot tesz a világban. A szüle-

* Szerelmemben fogant

** Tartós szenvedély

*** *Szerelmi élet a házasságban*, Dick Manó kiadása, [1925], Karinthy Emilia fordítása

tésszabályozással kapcsolatos kutatási eredményei – amelyek elsősorban azok számára fontosak, akik nincsenek felkészülve a gyermekvállalásra – sokkal jelentősebbek, mint hogy mi történik, vagy mi nem, a hálószobában.

– Hát épp erről van szó! – kiáltja Rose, és az asztalra csap.
– Feminista, haladó szellemű nő, erre ír egy ilyen ócska regényt...

– Feminista? – kérdi Edward csodálkozva. – Nos, gondolom, hogy...

– Ha valami tényleg frisset és újszerűt akarsz olvasni – szakítja félbe Rose –, akkor a *The Well of Loneliness** ajánlom Halltól. Sokkal izgalmasabb! Egy leszbikus párról szól, és...

– Rose! – szisszen fel Eleanor, és mindketten felkuncognak, amint Alice az étkezőbe lép.

Edward egyszeriben úgy érzi, túl szorosra gombolta a nyakán az inget, és túl melegnek találja a szoba hőmérsékletét. Vajon mit tudhat Rose a szexuális inverziókról? Úgy tűnik, tényleg ideje férjet találni a lánynak... Alice tapintatosan felveszi az üres levesestálat, és egy felszeletelt csirkével teli tálat tesz a helyére.

– Burgonyát...? – kérdezi Edwardot. A férfi bólint, és Alice apró, tökéletesen gömbölyű, vajjas újburgonyát szervíroz neki. Majd Edward zöldbabot és sárgarépát szed magának egy oldalsó tálból.

– Mi lenne, ha meghívnánk néhány vendéget Londonból, a következő hétvégén? Most, hogy Rose hazatért.

Rose és Eleanor egyszerre néznek rá.

– Azt hittem, nem örülsz a társaságnak idehaza, Edward – közli vele Eleanor, és kíváncsian fürkészi az arcát. – Azt szok-

* *A magány kútja*, Park Kiadó, 2017, Gy. Horváth László fordítása

tad mondani, hogy azért szeretsz itt lenni, mert itt elmenekülhetsz az emberek elől.

– Nos, igen... Többnyire ez a helyzet. De nem kellene bevezetnünk Rose-t a társaságba?

Eleanor szeme csak úgy szikrázik a villámlások közepette. Valóban csodálatosan szép a szeme, szinte liláskék ebben a fényben. Immár vagy ezredszer döbben rá, micsoda rendkívüli kincsre lelt. Milyen szerencsés is volt, amikor rábukkant, aznap, amikor leszerelt a Hadügyi Hivatalban. Minden tőle telhetőt megtett, hogy elcsábítsa, dolgozzon neki. Azt mondta, kizárólag szakmai jellegű az érdeklődése, ami azért nem volt teljes egészében igaz; mindenesetre remek kutatóasszisztens vált belőle, és három évig az is volt, míg össze nem szedte a bátorságát, hogy megkérje a kezét. Igazság szerint nem érdemli meg őt, de folyamatosan arra törekszik, hogy elhessegesse ezt a gondolatot.

Rose mérgesen leteszi az evőeszközt.

– Rengeteg barátom van – tiltakozik. – Semmi szükségem mindenféle begyepesedett...

– Férjre van szükséged – fojtja belé a szót Edward. Ha egyszer neki kell betöltenie az apaszerepet – miután Eleanor anyáskodik a lány felett –, hát legyen. Ő már amúgy is negyvenhárom éves; elég öreg ahhoz, hogy az apja lehessen, ha mégoly kényelmetlenül érzi is magát ebben a helyzetben. Rose-nak meg kell értenie, hogy nem tekereghet örökké Párizsban, Velencében, Rómában és Londonban. Jól kell férjhez mennie, ami előnyére válik majd, és talán Edwardnak is hasznára lesz, ha *egy megfelelő embert* talál.

– Egy kicsit késő volna bárkit is idehívni jövő hétvégére. Rendezzünk inkább teniszpartit a környékbeli barátainkkal, ha van hozzá kedvetek – javasolja Eleanor kedvesen. – Termé-

szetesen meghívnanék Leytonékat, és mit szólnátok, mondjuk, Taylorékhoz és Blythe-Etheringtonékhoz? Vagy Millerékhez? Rose, biztos szívesen találkozna Iris Millerrel és a Leyton lányokkal, nem?

– De igen! Egy teniszparti tényleg klassz volna! Talán Clarissa is lejöhetne Londonból...

– Hát persze, miért is ne? – helyesel Eleanor. – Sophie-t és Henryt is meghívhatnám. Persze csak akkor, ha nem beszélés folyamatosan Olaszországról, hogy mindenkit halálra untass.

– Olaszországban aztán semmi unalmas nincs.

– Feltéve, ha már járt ott az ember.

Egyre jobban kopog az eső az ablaküvegeken, és az égzen-gés is közelebről hallatszik. Amint Alice a desszertestányé-rokat tisztogatja, hirtelen fényes, fehér villanás ragyogja be a kertet, pislákolni kezdenek a lámpafények, majd mind kial-szanak. Egy sokkolóan hangos, meglepetésszerű mennydör-gésre a nők felsikoltanak, és az ablakhoz szaladnak. Újra villo-gó fényárban úszik a kert, és távolabb a mező.

Alice elszalad a gázlámpákért, majd kettővel visszatér – épp, amikor a kis Mabel is megjelenik, ijedtségtől dideregve, a da-dájához, Miss O'Connellhez bújva.

– Elnézést, hogy csak így betörtünk, uram – mondja Miss O'Connell, akinek csak úgy pereg a nyelve. – A kislány nem fér a bőrébe, felzaklatta a vihar, a felvillanó fények meg minden... Az anyja után kiabált, ezért merészkedtünk be. – Mégiscsak van valami elbűvölő Miss O'Connell sajátos ír stílusában, gon-dolja Edward; suttogó hangja látványosan ellentmond a külse-jének. Kemények a vonásai; erős csontozatú – ahogy Edward néhai édesanyja mondta, tenyeres-talpas – asszonyság, vastag a dereka, méretes a keble, és markáns ránc köti össze a két sze-möldökét.

– Semmi baj, Miss O’Connell – mondja Eleanor, majd hát-ratolja a székét, és kitarja a karját Mabel felé. A dada teljes neve Grace O’Connell. Ez is elég furcsa, töpreng Edward. O’Connell kisasszonyba vajmi kevés grácia, vagyis kellem szorult. – Majd én megnyugtatom és lefektetem. Vacsorázzon meg nyugodtan. – A dadus megkönnyebbülten elmosolyodik, majd sarkon fordul, és elhagyja a szobát.

Mabel az anyjába kapaszkodik, és tágra mereszi nagy, sötétkék szemét. Körbetekint.

– Hát szervusz, kicsikém – mondja Edward, majd áthajol az asztalon, és megsimogatja lánya finom, selymes haját. – A mennydörgéstől nem kell félni. Csak egy kicsit hangos.

– A dadus azt mondja, hogy ilyenkor a Jóisten haragszik a mennyben a rossz emberekre. Kiabál, és egy nagy kalapáccsal rájuk ijeszt. És akkor is, ha rájön, hogy beléd bújt az ördög, ahogy velem is szokott lenni néha – meséli Mabel reszketeg hangon. – A lámpák is ezért aludtak ki.

– Ez butaság, Mabel. Bármit is gondol a dadus, nem örülök neki, hogy ilyen zagyvaságokkal tömi a fejedet – mondja Edward, mire Eleanor megrázza a fejét, és Mabel szájára teszi az ujját.

– Én rossz vagyok, mama? – kérdi Mabel. – Én tehetek róla, hogy kialudtak a lámpák?

– Ugyan, dehogy, Mabel! – nyugtatja Eleanor a kislányt, majd Edwardra pillant, és megszorítja Mabel párnás kis kezét. – Papának igaza van. A mennydörgés csak az égben felvillanó fények hangja. És nem eshet tőle bajod. Lesz egy-két keresetlen szavam a dadushoz holnap reggel.

– Dehát miért ijesztgeti szegény Mabelt?! – méltatlankodik Rose is.

Az újabb dörgésre Mabel felsikkant, és befogja a fülét. Egyszeriben olyan világos lesz a szobában, mintha fényes nappal lenne.

– Menjünk vissza az ágyba – javasolja Eleanor Mabelnek gyengéden, miután letette az öléből a földre.

– Majd én felviszem – mondja Rose; magához veszi az egyik lámpát, és kézen fogva az ajtóhoz vezeti unokahúgát. – Holnapra visszajönnek a fények, majd meglátod. Szépen bebugyolállak, jó melegben leszel, biztonságban, és ott maradok, amíg el nem alszol. Meséljek neked? Vagy énekeljek egy altatódalt? Mit szeretnél jobban?

– Hogy énekelj – feleli Mabel, immár derűsebb hangon, majd az ebédlő lengőajtaja becsukódik mögöttük.

Miután elült a vihar, Edward rágyújt egy cigarettára a teraszon. Nehéz, földszagú a levegő. A terasz alatt virágzó jácmin tiszta, erős, édes illata betölti a teret. Az eső elmosta a ragacsos forróságot, és most kellemes, hűsítő a légmozgás. Rose és Eleanor már lefeküdtek; Edwardnak jólesik egy kis magány és békesség.

Miután elszívta a cigarettát, felmegy a lépcsőn, majd finoman bekopogtat Eleanor ajtaján. Az egyhetes távollét, a heves vihar okozta feszültség és a kikapcsolódás öröme felfokozta Edwardban a felesége iránti vágyat.

Eleanor krémszínű, ujjatlan, csábítóan áttetsző hálóinget visel.

– Drágám – szól hozzá Edward, és átkarolja; megsimogatja a vállát, melynek olyan finom a tapintása, akár a szatén. – Hiányoztál. – Kezébe veszi Eleanor állát, magához húzza az arcát, és csókolgatni kezdi meleg, puha ajkát. Eleanor kis csók-

kal válaszol, majd eltolja őt magától, de kipirult orcával mosolyog rá.

– Edward... – szólal meg Eleanor, és megragadja a férfi kezét. – Már alig vártam, hogy beszéljek veled; egész héten itt bolyongtam egyedül.

Edward ismét közelebb húzza őt magához, megcsókolja a nyakát, egészen finoman, ahogy Eleanor szereti. Ám felesége újfent félretolja őt, Edwardot pedig szórakoztatja a kis játék.

– Most nem – mondja Eleanor határozottan, és kiszabadítja magát férje öleléséből. – Meg kell hallgatnod. Gyere, ülj le.

Odavezeti Edwardot az ágyhoz, és szorosán maga mellé ülteti. Megfogja a kezét.

– Csodálatos hírem van számodra – mondja, miközben sejtelmesen felnéz Edwardra a szempillája alól, és beleharap az ajkába.

– Ugyan, ne játssz az idegeimmel! – mondja Edward nevetve, és félresimít egy tincset Eleanor arcából.

– Na, kitalárod?

Edward visszafojtja a lélegzetét.

– Komolyan...?

– Igen, azt hiszem, ezúttal komolyan.

– Voltál már orvosnál?

– Igen, és bizakodó, mert már túl vagyok a három hónap. Elég pocskékul is érzem magam, ami az orvos szerint szintén jó jel. Elég furcsa, nem? Minél jobban émeleg az ember, annál jobb!

– Miért csak most szólsz?

– Nem akartam hiú reményeket ébreszteni benned, és kihívni magam ellen a sorsot. Ráadásul magam is csak ezen a héten bizonyosodtam meg a dolgról.

Edward gyengéden megcsókolja a feleségét. Hála az égnek, most már nem tolja el magától.

– Tudom, hogy eddig... De az orvos azt mondta, hogy biztos, ami biztos... Szóval érted. Merthogy már háromszor is... Ugye nem bánod, Edward? Sajnálom. Csak tudod, nem szeretnék kockáztatni...

Hogy bánja-e? Hát persze.

– Álmodni se mertem róla... – mondja azért. Eleanor hasára teszi a kezét. – Ez a baba most mindennél fontosabb. Ennél jobb hírrel tényleg nem is fogadhattál volna, drágám. – Mélyen Eleanor szemébe néz. – Most én vagyok a legboldogabb ember a földkerekségen. Komolyan. – A dolognak ez a része valóban igaz. – Akkor most pihened kell – mondja, majd felsóhajt, és finoman megpaskolja Eleanor térdét. Felesége a lámpafényben szebb, mint valaha. Edwardnak erősen dobog a szíve.

– Maradj itt, Edward.

– Nem. Egyedül jobban ki tudod pihenni magad. Jól elleszek a saját szobámban – hazudja. Mindig Eleanor mellett alszik a legjobban. De most valóban hagynia kell őt, hogy kipihenje magát. Mabel születése óta háromszor is elvetélt, rendre, amikor a magzat nagyjából két hónapos volt. A veszteség minden egyes alkalommal olyan volt, akár a villámcsapás. Ahányszor csak belegondol, hogy ez újra megtörténhet, görcsbe rándul a gyomra – különösen, ha az ő hibájából történne a dolog. *Könyörgök, ez a baba most maradjon meg. És könyörgök, legyen fiú. Egy egészséges kisfiú.*

Egy egészséges kisfiú talán elűzi majd a rossz álmokat és a rémképeket.